

Тя продължила своите разкази. Не минало много време и лицата на царските деца просияли, но най-светло, най-радостно било лицето на царския син, който не отделял очите си от хубавата девойка.

Царя бил извънредно щастлив. И понеже той забелязал, че девойката се харесва много на сина му, хванал ѝ ръката и казал:

„Ти ще останеш при нас и ще станеш моя дъщеря. Искаш ли да се омъжиш за моя син?“

Царския син скочил и уловил другата ѝ ръка. Макар и да не казал нито дума, ала от погледа му се разбирало много.

Красивата девойка поклатила усмихната глава и казала:

„Не мога, царю, не мога да остана. Аз не съм обикновена девойка“.

„Да не си княгиня?“ попитал царския син.

„Не, не! Аз не съм от тъзи земя, аз произхождам от небето. Преди хиляди, хиляди години съм пратена тук, на земята, да развеселявам нещастните хора. Но аз ви донесох пъпки от едно чудно цвете. Посадете ги в прясна земя, и когато сте тъжни, погледнете цветята, които ще нацъвят от тях, и вие пак ще се развеселите.“

„Значи ще ни оставиш?“ запитали всички нажалени.

„Да, да! Аз трябва да разнасям утеха и радост на всички нещастни хора“.

„Ами как се казваш?“ попитал царския син.

„Аз се казвам **Приказка**, отговорила девойката и в същото време отвън се зачуло многогласно чуруликане и пение. Потропало се на вратата. На стълбите стоял белият елен. Приказка се метнала на гърба му и изчезнала.“

VI.

От тогава никой вече не видял тази девойка в Царството на тъмнината. Ала нейния скъпоцен подарък — *веселостта*, останал за винаги в тази страна: весело пеели птичките в храстите и дърветата, весело клокочели и се разговаряли изворчета и поточета; и хората, и животните се радвали на живота.

И когато някой чужденец идвал тук и запитвал, кой извършил тази чудна промяна, всички тържествено отговаряли:

„*Приказка, приказка ни направи щастливи!*“

Г. Б. ✓

С настоящата книжка изпращаме брой 2. от „Игра и забава“.